

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ

ΜΟΝΗ

[Συνέχεια]

Θά ἔλεγέ τις βλέπων αὐτόν, ὅτι ἦτο πλειότερον τεταραγμένος πρὸ τοῦ θύματός του, ἢ πρὸ δικαστοῦ.

Ἦθελε νὰ μεταχειρισθῇ αὐτὴν μὲ τὴν αὐτὴν οἰκειότητα, μεθ' ἧς ἄλλοτε τὴν μετεχειρίζετο, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμα.

Ἡ ὑπερήφανος στάσις τῆς Σολάνζης τῷ ἐνέπνεε σεβασμὸν.

Ἐπὶ τέλους, κατανικήσας τὴν ταραχὴν του :

— Εἶμεθα μόνοι, τῇ εἶπε, θὰ σοὶ ἐξηγήσω τί ζητῶ παρὰ σοῦ. Ἡ συνέντευξις αὕτη θὰ εἶναι ἀποφασιστικὴ καὶ θὰ κανονίσῃ τὸ μέλλον σου καὶ τὸ ἰδικόν μου!

Ἡ Σολάνζη ἔμεινεν ἀκίνητος, προσηλωμένον ἔχουσα τὸ οὖς καὶ τὸ βλέμμα αὐστηρόν.

— Εἰξεύρω, ἐπανελάθεν ὁ μαρκήσιος, ὅτι μὲ μισεῖς. Καὶ ἐν τούτοις δὲν διέπραξα εἰμὴ ἐγκλημα εὐκόλως συγχωρούμενον παρὰ τῶν γυναικῶν. Σὲ ἠγάπησα πολὺ. Εἰς Σεβάν, ὅταν σὲ ἔβλεπον διερχομένην, ἠσθανόμην ῥίγος εἰς τὰς φλέβας μου. Προσεποιούμην τὸν ἀδιάφορον διὰ νὰ μὴ δώσω εἰς τὸν ἔρωτα ἐκείνον, ὅστις μὲ κατεῖχε καὶ μὲ περιέβαλλε, μεγάλην σημασίαν, καὶ ἐν τούτοις ἐνστικτόν τι μοὶ πρόελεγεν, ὅτι θὰ παίζης σπουδαῖον πρόσωπον ἐν τῷ βίῳ μου, καὶ δὲν ἠπατήθην. Ἀφ' οὗτοι οἱ Παρίσιοι σὲ μετεμόρφωσαν, δὲν πᾶν νὰ σ' ἐνθυμούμαι· δὲν δύναμαι νὰ σ' ἐκδιώξω ἐκ τοῦ πνεύματός μου. Εἶναι εἶδος μέθης, ὅπερ μὲ κατέχει, πυρετός, ὅστις μὲ κατατρῶγει καὶ ἐκ τοῦ ὁποίου οὐδὲν δύναται νὰ μ' ἀπαλλάξῃ. Ἐδοκίμασάν με ἀποφύγω· ἀκαταμάχητος ὁμως ἔλξις μ' ἐπικραφεῖ· πλησίον σου καὶ λέγω καθ' ἑαυτόν, ὅταν σὲ παραβάλλω πρὸς τὰς ἄλλας γυναῖκας, ὅτι θὰ ἦσαι ἡ ἡδονικωτέρα ἐρωμένη, τὴν ὁποίαν ἡγεμὼν ἡδύνατο νὰ ὀνειροπολήσῃ.

Προσῆλθε τὰ φλογερά του βλέμματα ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς Σολάνζης, οὕτινος οὐδὲ μὲν ἐταράχθη.

— Δὲν εἶσαι ἡ ἀγροῦκος κόρη, ἡ χωρικὴ τοῦ Μορβάν, ἐπανελάθε δοκιμάζων νὰ τὴν φαιδρύνῃ, ἀλλὰ κομψή, λεπτοφυὴς, γυνὴ τοῦ κόσμου καὶ χαριεστέρᾳ τῶν ὅσων γνωρίζω, εἶμαι δὲ ὑπερήφανος διὰ τὴν μεταμόρφωσιν ταύτην, ἥτις εἶναι κατὰ τι ἔργον ἰδικόν μου καὶ διὰ τὴν ὁποίαν ὀφείλεις νὰ μ' εὐγνωμονῇς καὶ ὄχι νὰ μνησικακῇς ἐναντίον μου. Σκέψου τί ἦσο, καὶ τί δύνασαι νὰ γείνης. Ναί, σὲ προσέβαλον, σ' ἐβίασα σκληρῶς, ἂν θέλῃς. Δὲν γνωρίζεις, Σολάνζη, ποῖα παραφορά, ποῖος παραλογισμὸς κυριεύει τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν καρδίαν τοῦ ἀνδρός! Ἀλλὰ μήπως δὲν εἶμαι πρόθυμος ν' ἀνορθώσω τὸ σφάλμα μου; Δὲν σοὶ ἠνοίξα ἤδη κατὰ τιτὰς θύρας τοῦ παραδείσου τῆς πο-

λυτελείας, τῆς ἀνέσεως καὶ τῶν ἡδονῶν; Ἐὰν ἤθελες, οὐδεμίᾳ θὰ ἦτο μάλλον σοῦ λατρευομένη. Ἐὰν ἐχρειάζετο φανατικός, ἐνθουσιώδης τις, ὅστις νὰ σοὶ χορηγήσῃ τὰ μέσα νὰ διατηρήσῃς θέσιν τινα ἐν τῷ κόσμῳ καὶ νὰ περιβάλλῃ διὰ χρυσοῦ πλαισίου τὴν χαριεστέραν τῶν ὑπάρξεων, ὁ ἀνθρωπος οὗτος θὰ ἦμην ἐγώ, τὰ δὲ μέσα ταῦτα θὰ σοὶ τὰ προσέφερον ὅσον ἄφθονα ἤθελες τὰ ἐπιθυμήσῃ, ἀλλὰ μὲ μίαν συμφωνίαν.

— Ποῖαν;

Ὁ μαρκήσιος ἐπλησίασεν εἰς τὴν ἐκ δρυὸς λελαξευμένην στενὴν τράπεζαν καὶ εἶπε χαμηλοφώνως :

— Ν' ἀποβάλλῃς τὴν ἀνόητον μνησικακίαν σου, καὶ νὰ μὴ μοὶ ὀμιλῇς περὶ τοῦ μιστοῦ ἐκείνου παρελθόντος. Ἄλλως τε, πρὸς τί νὰ ἐνθυμούμεθα αὐτό, ἀφοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸ ἐξαλείψωμεν; Δὲν θὰ ἦτο μάλιστα ἀφορμὴ εὐδαιμονίας ἀτελευτήτου, ἐὰν συγκατετίθεσο νὰ μοὶ παρέξῃς μέρος τοῦ βιαίου πάθους, ὅπερ διὰ σὲ αἰσθάνομαι καὶ τὸ ὁποῖον ἐξερεθίζει ἡ φλόξ τῶν ὀφθαλμῶν σου καὶ ἡ ἀνάμνησις κἀλλους, τὰς τελειότητας τοῦ ὁποίου ἔχω ἐγκεχαραγμένους ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας μου;

Περιέμενεν ἀπάντησιν, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ λάβῃ αὐτήν.

Ἡ Σολάνζη οὔτε καὶ τὰ χεῖλη ἠνοιξε· τούναντίον μάλιστα ὁ Ὀλιβιέρος ἡδυνήθη νὰ παρατηρήσῃ λάμπιν διελθοῦσαν διὰ τῆς βαθυχρόου κόρης τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς, φρικίας δὲ ὀργῆς καὶ ἀνυπομονήσιας ἐτάραξε τὰ νεῦρά του.

— Δὲν μὲ πιστεύεις; εἶπε διὰ βραχείως τόνου τῆς προσβληθείσης ἀλαζονίας, ἔχεις ἄδικον. Ὅταν σὲ βεβαιῶ, ὅτι σὲ ἀγαπῶ περιπαθῶς, μετὰ παραφοράς, λέγω τὴν ἀλήθειαν. Διὰ νὰ ἦμαι ἐδῶ, ἐγὼ ὁ μαρκήσιος δὲ Τανναί, εἰς τοιαύτην ὥραν, ἐν τῷ ὑπερῷ τούτῳ καὶ νὰ σὲ ἰκτεῖω, πρέπει νὰ μὲ καθιστᾷς ἔξαλλον. Εἶσαι ἡ μόνη γυνὴ, ἥτις δι' ἐμὲ ὑπάρχει· δὲν φοβοῦμαι νὰ σοὶ τὸ ὁμολογήσω, διότι εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ σὲ κερδίσω· εἶσαι ἡ μόνη ἡν ἐπιθυμῶ, ἡ μόνη εἰς τὴν βασιζομαι· ἄλλαι γυναῖκες δὲν ὑπάρχουσιν.

— Οὔτε ἡ κυρία μαρκησία δὲ Τανναί;

— Βεβαίως οὔτε ἡ μαρκησία. Πρέπει νὰ τὸ ἐπαναλάβω: Οἱ Ροσειέλ καὶ οἱ Τανναί ἔπρεπε νὰ ἐνωθῶσι. Τὰ κτήματά των ἦσαν ἐγγὺς ἀλλήλων, τὸ ὄνομα αὐτῶν ἀντάξιον τὸ ἐν τοῦ ἄλλου, ἀλλ' ὁ ἔρος οὐδὲν κοινὸν ἔχει ἐν τῷ ὑπολογισμῷ αὐτῷ, ὅστις μᾶς ἐπιβάλλεται καὶ ὃν ἄλλοι ἔκαμον ὑπὲρ ἡμῶν.

— Οὔτε ἡ πριγκιπέσσα Καβάλι; προσέθεσεν ἡ Σολάνζη.

— Ἰδιοτροπία παρελθοῦσα ἤδη. Ἀμαρτήματα τῆς νεότητος, ἅτινα ἀναπολῶ μετὰ θλίψεως, καὶ σύρω τὸ φορτίον δεισμοῦ, ὅστις θὰ κοπῇ ἀφ' ἑαυτοῦ. Διὰ τί μοὶ ὀμιλεῖς διὰ τὰς ἄλλας; ἐξηκολούθησεν ἐμψυχούμενος, περὶ σοῦ μόνον πρόκειται, σὲ μόνον σκέπτομαι, σὲ μόνην ἀγαπῶ. Σκέφθητι. Σοὶ προσφέρω πλοῦτον,

βίον ἀνετον καὶ πολυτελεῖ, βίον θριάμβου, ἀλαζονίας καὶ κἀλλους!

— Καὶ ἂν ἀρνηθῶ;

— Εἶναι ἀδύνατον.

— Ὑποθέσατε ὅτι εἶναι δυνατόν καὶ ἀποκριθῆτέ μου.

— Εἶναι ἀδύνατον, ἐπανελάθεν ἐκεῖνος μετὰ πλείονος ζωρότητος.

— Καὶ διατί;

Ἐφαίνετο τόσον ὀλίγον συγκεκινημένη ἡ Σολάνζη, ὥστε ἤρξατο νὰ φοβῇται περὶ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ σκοποῦ του.

Ἡ ὀργὴ ἀνῆρχετο βραδέως ὡς πλήμυρα εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ κόμητος.

Ἀναμφιβόλως προϋτίθετο αὕτη νὰ τὸν ὠθήσῃ εἰς τὸ ἔπακρον. Δὲν ἡδύνατο νὰ παραδεχθῇ ὅτι ἡ ἐκπολιτισθεῖσα ἐκείνη χωρικὴ, ἣν εἰς τὰς γαίας αὐτοῦ ἐγνώρισε τόσῳ δειλῇν, ταπεινῇν, ὑποτεταγμένην ἐνώπιον αὐτοῦ, ἤθελεν ἀντιστῆ.

Ἀπώλεσε τὴν ψυχραιμίαν τοῦ εὐγενοῦς, καὶ στηρίξας τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς τραπέζης,

— Διότι, τῇ εἶπε κτηνωδῶς, τὸ συμφέρον σου θὰ ὑπερισχύσῃ τῶν αἰσθημάτων σου. Διότι θὰ ἔχῃς πάντοτε ἐν τῇ καρδίᾳ μίαν φιλοδοξίαν, ἐν ἐναντίᾳ δὲ περιπτώσει θὰ τὴν ἔχῃς πάντοτε διὰ τινα ἄλλον.

— Διὰ ποῖον;

— Ἐχεις τέκνον.

— Φῦ!

— Τὸ παιδίον αὐτὸ τὸ ἀγαπᾷς;

— Βεβαίως· διότι μοὶ ἐκόστισε ἀρκετὰ δάκρυα!

— Τί σημαίνει; Ἐὰν ἀποσύρω τὴν προστασίαν μου τί θὰ τῷ μείνῃ;

— Ἡ μήτηρ του! Ὅσον καὶ ἂν εἶναι πτωχή, ἡ ἀγάπη τῆς ἀξίζει πλειότερον τῆς προστασίας πατρός, ὅστις τὸ ἀρνεῖται.

Ὁ μαρκήσιος ἐποίησε βήματά τινα, μὲ τὰς πυγμὰς συνεσφιγμένας καὶ κατεχόμενος ὑπὸ ταραχῆς, ἣν δὲν ἔκρυπτε πλέον.

Ἡ Σολάνζη ἵστατο εἰς τὴν θέσιν τῆς ἀπαθῆς, κατὰ τὸ φαινόμενον, δι' ὅ,τι συνέβαινεν ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ μαρκησίου· τὸν ἠκολούθει μόνον διὰ τοῦ βλέμματος, ἐνῷ διὰ τῆς δεξιᾶς ἐπέβλεπεν ἀδιόρατόν τι ἀντικείμενον, κεκρυμμένον ἐντὸς τοῦ στήθους τῆς.

— Ἀπαθᾶσαι, ἐπανελάθε βιαίως ὁ Ὀλιβιέρος, ὑπάρχει ἀγαθόν τι πρωτεύον τῶν ἄλλων. Ὅταν ὁ υἱός σου ἀναπτυχθῇ θὰ σκεφθῇ, ὡς ἐγώ, καὶ θὰ σὲ καταρασθῇ, ἐὰν ἀρνηθῇς νὰ τὸ ἐννοήσῃς. Τὸ ἀγαθὸν αὐτὸ εἶναι ἡ περιουσία· ἀνευ αὐτῆς οὐδὲν δύναται τις. Ἐχων τις περιουσίαν, τὰ πάντα κατέχει καὶ τὰ πάντα καταφρονεῖ! Τί σοὶ ὑπεσέσθην ἄλλοτε ὑπὸ τὰ φυλλώματα τοῦ Σεβάν; Τὸ ὄνομά μου; Θὰ ἦτο μωρία. Ὑπάρχουσιν ἀπαιτήσεις καὶ κοινωνικαὶ ὑποχρεώσεις, ἐνώπιον τῶν ὁποίων ἀναγκάζεται τις νὰ ὑποκύβῃ. Ὅ,τι σοὶ προσέφερα, ὅ,τι σοὶ ὑπέδειξα ὡς ἐν ἀντικατοπτρισμῷ, εἰμὶ πρόθυμος νὰ σοὶ τὸ ἀποδώσω.

Ἡ Σολάνζη ἐξηκολούθει νὰ σιωπᾷ.

— Ο Όλιβιέρος ὠργίσθη, καί,

— Λοιπὸν δὲν πείθεσαι; ἐκράνυχεν.

— Ὅχι.

— Γνωρίζεις τί δι' ἐσέ' ἐπράξα καὶ τί ἐπιθυμῶ νὰ πράξω; δύνῃσαι ν' ἀποφασίσῃς περὶ τῆς τύχης σου. Ἀπάντησον.

— Ἔστω. Τὰς ὑποχρεώσεις, τὰς ὁποίας ὑπενίττεσαι δὲν τὰς θέλω. Τὰ ἀγαθὰ, τὰ ὅποια μοὶ προσφέρεις, τὰ καταφρονῶ. Θὰ εἶμαι εἰλικρινής, ἐπειδὴ καὶ σὺ εἶσαι τοιοῦτος· σαφής, ἐπειδὴ τὸ ἀπαιτεῖς. Ἐὰν ἐδέχθην μέχρι τοῦδε τὰς βοηθείας σου, τὸ ἐπράξα, ἐπειδὴ δὲν ἠδυνάμην νὰ πράξω ἄλλως. Χωρὶς χρήματα, χωρὶς φίλους, χωρὶς ἐπαγγελμα διὰ νὰ κερδίζω ὅχι ὅ,τι μοὶ ἐχρειάζετο νὰ ζήσω, διότι τὴν ζωὴν τὴν καταφρονῶ, ἀλλὰ ὅ,τι ἐχρειάζετο εἰς τὸ δν ἐκεῖνον, τὸ ὅποτον δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐγκαταλείψω, τί θὰ ἐγενόμην; Οὔτε θέσιν ὑπηρετίας ἠδυνάμην νὰ ζητήσω, διότι θὰ μ' ἐξεδίδωκον ἐπαισχύντως ἅμα ἐμάνθανον τὴν θέσιν μου, καὶ διὰ τοῦτο ἠναγκάσθην νὰ δεχθῶ τὰς εὐεργεσίας σου. Δὲν σοὶ ὀφείλω λοιπὸν οὐδὲ μίαν εὐγνωμοσύνην. Αἱ εὐεργεσίαι σου δὲν μ' ἀποζημιώνουν δι' ὅσα κακὰ μοὶ ἐπροξένησες. Μολταῦτα, ἐπειδὴ οὐδὲν ἐπιθυμῶ νὰ σοὶ ὀφείλω, θὰ σοὶ ἀποδώσω ὅ,τι δι' ἐμέ' ἐξώδευσες, ἔστω καὶ ἂν πρόκειται νὰ πωληθῶ εἰς Παρισίους, τῶν ὁποίων χάρις εἰς σέ' μανθάνω ὅλα τὰ ἐλαττώματά. Ἐζήτησες ἀπάντησιν! Ἰδοὺ ἡ ἀπάντησίς μου.

— Ο Όλιβιέρος προσεπάθησε νὰ μειδιάσῃ καί,

— Μὲ μισεῖς λοιπὸν πολὺ; τῇ εἶπεν.

Ἐκείνη ἐκίνησε πολλάκις τὴν κεφαλὴν καὶ ἀπήντησε:

— Ναί.

— Παραδοξόν, εἶπεν οὗτος εἰρωνικῶς.

— Τὸ νομίζεις; ἀντέταξεν ἐκείνη ἐμφυχυμένη ἡδῆ. Πῶς; ἔζων εὐτυχὴς μετὰ τοῦ μνηστῆρος, τὸν ὅποτον ἐλάτρευον καὶ τῶν συγγενῶν, τῶν ὁποίων ἤμην ἡ μόνη χαρὰ καὶ στοργή, καὶ ἡλθες νὰ ἐμφυσήσῃς εἰς τὴν καρδίαν μου πειρασμούς, τοὺς ὁποίους δὲν ἠννόουν καὶ τοὺς ὁποίους καταφρόνουν, εὐχαριστομένη εἰς τὸν ἥρεμον καὶ ἀφνὴ βίον, διὰ τὸν ὅποτον ἤμην προωρισμένη. Ἐδοκίμασες νὰ μὲ διακθεῖρῃς διὰ τῶν χρημάτων σου, διὰ τῆς ἀνκαρυστάσεως τῆς πολυτελείας ἐκείνης, τὴν ὁποίαν καταφρονῶ, ἐπιθυμοῦσα διακαῶς τὴν καλύβην, εἰς τὴν ὁποίαν διήλθον τὴν παιδικὴν ἡλικίαν μου. Ἦμην ἀνόητος, ἄπειρος τοῦ κόσμου καὶ τῶν κακιῶν αὐτοῦ. Εἶχες ὑπὲρ σοῦ τὸ θέλημα τοῦ ὀνόματος καὶ τῆς θέσεως· διότι, ὁμολογῶ, ὅτι ἔτρεμον μήπως σὲ δυσχερεστήσω καὶ κινήσω τὴν ὀργὴν σου ἐνκνίον τοῦ πατρός μου. Ἐφοβοῦμην μήπως ἔχανε τὴν θέσιν του, ἐκ τῆς ὁποίας εἶχον ἀνάγκην, διότι οἱ πτωχοὶ ὑποφέρουν πάντοτε. Καὶ μῶλα ταῦτα εἶχον τὸ θάρρος ν' ἀντιστῶ εἰς τὰς προσφορὰς σου, ν' ἀντιστῶ πρὸ πάντων καθ' ἑκαστῆς, διότι ἕκαστος φέρει ἐντός του σπέρματα φιλοδοξίας καὶ ἀπληστίας. Ἀλλ' ἐπεθύμουν νὰ διατηρήσω τὴν

ἀγνότητά μου δι' ἐκεῖνον, τὸν ὅποτον ἡγάπων καὶ ὅστις μὲ μετεχειρίζετο μετὰ σεβασμοῦ, ὅστις ὀφείλεται εἰς ἄπειρον κόρη, τὴν ὁποίαν ἀγχαλῆ τις ἀληθῶς καὶ τὴν ὁποίαν σκοπεύει νὰ νυμφευθῇ. Τότε, ἐν τῇ ἐξάψει αἰσθήματος ἐγωϊστικοῦ καὶ ἀγρίου, παρεβίασες τὴν θύραν ὡς ληστής, κατεγράσθης τῆς δυνάμεώς σου, ἀπέπνιξες τὰς κραυγὰς μου, ἡμίθανῃ σχεδὸν μ' ἐβίασες καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης κατέστρεψες ὁλόκληρον τὸν βίον μου, τὰς ἐλπίδας ἐμοῦ καὶ τῶν γονέων μου, ἔφερες εἰς ἀπελπισίαν τὸν μνηστῆρά μου καὶ ἐπὶ τέλους μὲ ὠθησες, ἵνα κρύψω τὸ αἰσχρό μου, νὰ ἐγκαταλείψω πᾶν ὅ,τι ἡγάπων διὰ νὰ ἀπολεσθῶ εἰς τοὺς Παρισίους, τὸ βάρβαρον αὐτό, εἰς τὸ ὅποτον συγχωνεύεται πᾶν ἐρείπιον, πᾶσα ἀτιμία καὶ πᾶσα αἰ ἀθλιότητες! Καὶ νομίζεις, ὅτι θ' ἀρκέσῃ, διὰ νὰ ριθῶ εἰς τὰς ἀγκαλάς σου, νὰ μοὶ εἴπῃς μόνον, ὅτι: «Σ' ἀγαπῶ, σὲ ἐβίασα καὶ μοὶ ἀνήκεις;» Ὅχι, κύριε μαρκήσιε, ὅχι! εἰς Σεβὰν δὲν παρεδόθην, εἰς Παρισίους δὲν θὰ πωληθῶ!

Ἠγέρθη καὶ ἴστατο ὀρθία, πάλλουσα, ὠχρά, μὲ τὸ ὄμμα λάμπον καὶ ἀγέρωχον.

— Ο Όλιβιέρος ἐσκοτίσθη. Τῷ ἐφάνη ὑπὲρ ποτε ὠραία καὶ προῦχώρησεν ἐν βῆμα τείνων τὰς χεῖρας.

— Ἀλλ' ἐκείνη ὀπισθοδρόμησεν ἀποτόμως καὶ σύρουσα ἐκ τοῦ στήθους ἐγχειρίδιον:

— Ἐὰν πλησιάσῃς, τῷ εἶπε, σὲ φονεύω!

Ἡ φυσιογνωμία τῆς Σολάνζης προεδίδεν ἀφόρασιν τόσῳ σταθεράν, ὥστε ὁ μαρκήσιος ἐξηγέρθη πελιδνὸς ἐκ λύσεως.

— Εἶναι πολὺ! ἐκράνυσε, καὶ αἰσχύνομαι ἐπὶ τέλους νὰ ταπεινοῦμαι οὕτως ἐνώπιόν σου. Ὅποια ἀπαισία τύχη σ' ἔθεσεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ μου καὶ διὰ τίνος ἀδυναμίας, ἀναξίας ἐμοῦ, ἀφῆκα νὰ λάβῃς τόσῃ ἐξουσίαν εἰς τὸ πνεῦμά μου! Μ' ὅλα ταῦτα θὰ θεραπευθῶ εὐκόλως, ἀρκεῖ νὰ θελήσω.

Ἐκείνη ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ στήθους· ἡ ψυχρὰ λεπίς τοῦ ἐγχειριδίου ἔλαμπεν ἐπὶ τοῦ μελανοῦ ἐνδύματός της.

— Ο μαρκήσιος ἐδίστασε πρὸς στιγμὴν, ἠρρυθρία ὁ ἴδιος δι' ὅ,τι ἔμελλε νὰ εἴπῃ, καὶ ἐν τούτοις τὸ ἀπεφάσισεν.

— Λοιπὸν ἐπιμένῃς εἰς τὸ μῖσός σου; τὴν ἠρώτησε.

— Ναί.

— Εἶσαι ἐλευθέρα. Σκέφθητι μόνον. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης, οὐδὲν κοινὸν μετὰξὺ μας· θὰ ἦσαι πρὸς ἐμέ' ὡς νὰ μὴ ὑπῆρχες.

— Μὲ ἄλλας λέξεις πρέπει νὰ φροντίσω μόνη διὰ τὰς δαπάνας μου;

— Τὸ ἠθέλησας.

— Καὶ διὰ τὸ παιδίον αὐτὸ θὰ μείνω ἐγὼ μόνη;

— Γνωρίζεις τοὺς ὅρους μου.

— Καλῶς.

Καὶ ἐσιώπησεν.

Ἐπειδὴ ὅμως ὁ μαρκήσιος δὲν ἀνεχώρει ἐπρόσθεσε τὰς δύο ταῦτας λέξεις:

— Χαίρετε, κύριε.

— Ο Όλιβιέρος ἐπροχώρησεν ἐν βῆμα καὶ στραφεὶς:

— Σολάνζη! τῇ εἶπε διὰ φωνῆς ἡρεμωτέρας.

— Τί θέλετε πάλιν;

— Ἀπατᾶσαι ὡς πρὸς τὸν βίον, ὅστις σὲ περιμένει. Θὰ μείνης μόνη, ἄνευ μέσων...

— Τί σὲ μέλλει;

Ἔσυρεν ἐκ τοῦ κόλπου τοῦ χαρτοφυλάκιον καὶ ἤτοιμάσθη νὰ τὸ ἀνοίξῃ.

— Φύλαξε τὰ ἐλέη σου, εἶπεν ἐκείνη, δὲν τὰ θέλω· θὰ ζήσω ἐργαζομένη.

— Ἡ ἐργασία αὐτὴ εἶναι πενία.

— Θὰ τὴν ὑποστῶ. Χαῖρε.

— Χαῖρε, λοιπόν.

Καὶ ἐξῆλθεν ἀποτόμως· ἡ Σολάνζη ἔσπευσε πρὸς τὴν θύραν, ἧς ἔσυρε τὸν σύρτην.

Ἦκουσεν ἀπομακρυνόμενον ταχέως τὸ ὄχημα τοῦ μαρκησίου.

— Ο κύριος δὲ Ταννκί τὴν ἀφῆκε, λίαν ἐξοργισθεὶς ἐκ τῆς ἐπιμονῆς της· καὶ ἀπόφασιν ἔχων νὰ μὴ ἐπαινίδῃ αὐτήν.

Διηυθύνθη πρὸς μεγάλην λέσχην, ἐνθα ἐπαίζον τότε μανιωδῶς διαρκούσης τῆς νυκτός. Ἡ τύχη, ὁ θεὸς οὗτος τῶν παιγνίων, τὸν ἠνύνησεν· ἐκέρδισε μεγάλα ποσά. Ἠδιαφόρει διὰ τὰ κέρδη καὶ τὴν ἀπώλειαν· τὴν Σολάνζην μόνον ἐσκέπτετο. Ἠσθάνετο διὰ πρῶτην ἱσὺς φορὰν κοχλαζούσαν εἰς τὰ στήθη του θύελλαν πάθους καὶ ὀργῆς, ἐκρηγνυμένης ταῦτοχρόνως, καὶ διὰ τῆς αὐτῆς ὀρμῆς.

Περὶ τὸ λυκαυγὲς ἦτο ὄρθιος, πελιδνός, κεκοπιακῶς, ἐνώπιον τραπέζης, ἧς ὁ πράσινος τάπης ἦτο κεκαλυμμένος ὑπὸ σωρείας χρυσοῦ καὶ τραπεζογραμματίων, ἅτινα ὑπηρετῆς ἢ συνεταῖροι ἐμέτρων καὶ εἰς οὐς παρεχώρησε μέρος, λίαν ἀδιαφόρως.

Ἦπῃρχεν ἐκεῖ ποσὸν ἱκανὸν ν' ἀγοράσῃ ὁλόκληρον κτῆμα, ὅπερ ὁ μαρκήσιος θὰ παρεχώρει δι' ἐν μόνον μειδίαμα τῆς Σολάνζης.

Ἐκείνην μόνον ἐφάνταζετο, καὶ ἐνόμιζεν ὅτι τὰ χεῖλη αὐτῆς, τὰ ὑπερήφανα ἄμα καὶ ἀπειλητικά, τῷ ἔλεγον: «Θὰ μὲ λησμονήσῃς; σὲ προκαλῶ νὰ τὸ πράξῃς! Κατέστην δυστυχὴς ἐξ αἰτίας σου, θὰ σοὶ ἀνταποδώσω ὅμως ὅ,τι μοὶ ἔκαμες πολυλαπλασίως. Ὁ πρὸς ἐμέ' ἔρως σου, εἶναι ὁ χιτῶν τοῦ κενταύρου Νέδωνος προσκεκολλημένος εἰς τὰς σάρκας σου, καὶ θὰ τὰς καταφάγῃ. Εἶναι πῦρ κατακατὸν τὰ ὅσθια σου, κατηραμένε!»

Εἶχε τὸ ὕφος ἀλλόφρονος.

Ἦπῃρέτης τις παρετήρησε τὴν ταράχην του, καὶ τῷ εἶπεν εὐσεβᾶστως:

— Ἐπιθυμεῖτε, κύριε μαρκήσιε, νὰ σᾶς συνοδεύσω;

— Διατί;

— Διὰ νὰ ἀποφύγετε τοὺς κλέπτας, ἀπῆντησε πονήρως ὁ ὑπηρετῆς.

— Ο Όλιβιέρος ἀνέκυψεν. Ἐρρίψε τὰς δέσμας τῶν τραπεζογραμματίων εἰς τὰ θυλάκια τοῦ ἐπαιωνοφορίου του, εἴτα τοὺς κυλίνδρους τοῦ χρυσοῦ καὶ ἐπέστρεψεν εἰς

τὸ μέγαρόν του διὰ τοῦ ὀχήματος τῆς λέσχης. Εἰσῆλθεν εἰς τὸν κήπον διὰ τινος μικρᾶς θύρας, τῆς ὁποίας ἐκράτει τὴν κλεῖδα καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του, ὅπου ἐκοιμήθη ὑπὸν βαθύν. κατὰ τὸν ὁποῖον πολλάκις ἡ εἰκὼν τῆς Σολάνζης ἐνεφανίσθη ὡραία ἐν τῇ ἀγκυακτῇ καὶ τῇ περιφρονήσει τῆς.

Ἄλλ' ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ; Οὗτος δὲν ἐκοιμάτο.

Δὲν ἀμφέβαλλε πλέον περὶ τῆς διαγωγῆς τῆς Σολάνζης!

Ἦτο ἐρωμένη τοῦ μαρκησίου. Δυνατὸν νὰ εἶναι τις εὐπιστος, ἀλλὰ τυφλὸς ὄχι.

Μανιώδης ὀργὴ τὸν κατέλαβε. Δεκάκις διέσχισε τὴν ὁδὸν τῆς Σουρδιέρης ἐκ τοῦ ἐνὸς ἄκρου εἰς τὸ ἕτερον, ἐπιβλέπων τὸ ὄχημα τοῦ μαρκησίου, ἀποστρέφων τὸ πρόσωπον ἵνα μὴ γνωρισθῇ, κατεχόμενος ὑπὸ τῆς ὀργῆς, τοῦ αἰσχύους, τῆς ἀπέλπιστος ζηλοτυπίας καὶ ἀναμένων τὴν ἔξοδον τοῦ μαρκησίου, ἵνα ἀνέλθῃ πρὸς αὐτὴν καὶ τὴν ρίψῃ ἐκ τοῦ παραθύρου, εἴτα δὲ αὐτοχειριασθῇ πλησίον τῆς.

Ὁ κύριος δὲ Τανναὶ δὲν ἐξήρχετο. Ὅταν ἐπὶ τέλους ἐφάνη, ἦτο σχεδὸν μεσονύκτιον.

Ὁ Ρωμαῖος ἐπερίμεναν ὅπως τὸν ἴδῃ προχωροῦντα κατὰ τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Πετί-Σάμ. Ὁ Στίπ ἔμενε πρὸ δύο ὥρων ἐπὶ τῆς ἑδρας του, ἀτάραχος ὡς τὸ πεπωμένον.

Τὸ ὄχημα διήλθε ταχὺ πρὸ τοῦ Ρωμαίου, ὅστις τῷ ἔδειξε τὰς πυγμὰς.

Ἐπειτα περιεπλανήθη ἐπ' ὀλίγον πρὸ τῆς μελανῆς ἐκείνης οἰκίας, ἐν ᾗ οὐδὲν φῶς ἐφαίνετο, καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ προάστειον τοῦ Ἁγίου Ὁνωρίου, ὁμνύων, ὅπως καὶ ὁ μαρκησίος, νὰ μὴ ἐπανίδῃ τὴν γυναῖκα ἐκείνην τὴν δι' αὐτὸν ἀπωλεσθεῖσαν.

— Ἡ οὐτιδανὴ! ἐψιθύρισεν.

Ἀνῆκεν εἰς τὸν κύριον δὲ Τανναὶ! Ἀλλὰ τότε ἡ διαγωγή τῆς ἦτο ψεῦδος καὶ ὑποκρισία; Ἡ ἐκθίασις ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ἤκουσεν ὠτακουστῶν ὀπισθεν τοῦ τοίχου τοῦ σιδηρουργείου τοῦ Σίμωνος, ἦτο ἐπινόησις πρὸς δικαιολογίαν τῆς! Ὁ ἔρως, οὐ ἰσχυρίζετο ὅτι δι' αὐτὸν ἠσθάνετο, ἦτο πονηρία. Ὡ! αἱ γυναῖκες! Εἶχε δίκαιον ὁ Ἰωάννης Τρεμόρ. Ἀθλιὸς ὁ εἰς αὐτὰς ἀφοσιούμενος! Ἐτρίζε τοὺς ὀδόντας καὶ ὠμίλει μόνος ἀνερχόμενος πρὸς τὸ προάστειον. Οἱ νυκτοφύλακες βλέποντες αὐτὸν τὸν ἐξελάμβανον ὡς οἰνοβαρῆ.

Ὁ Ρωμαῖος ἠννόησε τοῦτο.

Προσεβλήθη καὶ ἐτάχυνε τὸ βῆμα, ἐκ φιλοτιμίας.

Πράγματι, ἡ Σολάνζη τὸν ἠπάτα.

Εἰσελθὼν εἰς τὸ δωμάτιόν του, εὗρεν ἐτοιμὴν κλίνην, πλησίον τῆς τοῦ Ἰωάννου, ἣν ἠτοίμασεν ὁ Βρισέ.

Ἦτο οὗτος πολύτιμος οὐδὲν παρημέλει.

Ὁ Ἰωάννης ἐκοιμάτο πρὸ τεσσάρων ὥρων.

Ὁ Ρωμαῖος τὸν παρετήρησεν ἐπ' ὀλίγον καὶ ἠσθάνθη ζηλοτυπίας.

— Αὐτὸς εἶναι εὐτυχής, ἐσκέφθη.

Ὁλόκληρος ἡ εὐδαιμονία τοῦ παρελθόντος διήλθε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Κατέστρεψε τὴν ζωὴν του, διατί; Διὰ μίαν φιλάρεσκον, ἥτις παρεδόθη εἰς ἄνθρωπον, οὐτινας δὲν ἠδύνατο νὰ γείνῃ εἰμὴ ἐρωμένη καὶ ἴσως χωρὶς νὰ τὸν ἀγαπᾷ — καθότι ἐκολακεύετο ἔτι νὰ πιστεῖ ὅτι αὐτὸν προετίμα — διότι ἦτο πλούσιος, διότι ἐκολακεύετο ἡ ματαιοφροσύνη τῆς, διότι ἐσύρετο ἐκ τῆς τάσεως ἐκείνης πάσης γυναικός, ἥτις, ὡς ἡ χρυσάλλις, ἔλκεται πρὸς ὅ,τι λάμπει!

Ἀνεπόλησε τὸ Πριερέ ἔνθα ἡγαπᾶτο ἀφελῶς, μετὰ πεποιθήσεως ὅπου αἱ ἡμέραι του διέρρεον ἀνευ ἐπεισοδίων, ὁ δὲ ὑπνος του οὐδ' ὅλως ἐταράσσετο.

Ὁ οἶκος αὐτοῦ ἐν Πριερέ ἦτο οἶκος ἀνέσεως καὶ ἐλευθερίας.

Διατί δὲν ἐπανήρχετο ἐκεῖ!

Καὶ πρὸς στιγμὴν τὸ ἀπεφάσισε.

Καὶ θ' ἀνεχώρει, ἐπειδὴ ὁ πατήρ του τὸ ἤθελε· θὰ ἐνυμφεύετο μίαν ἄλλην, τὴν πρώτην τυχοῦσαν. Αὐτῷ ἀπέκειτο ν' ἀπαλλαγῇ ἀδυναμίας ἐπαισχύοντος, ἥτις τὸν ἐξηυτέλιζεν.

Ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ κηρίου, ἐπεχείρησε τότε νὰ γράψῃ, διὰ χειρὸς τρεμούσης ἐκ τῆς ὀργῆς, ἐκάστη δὲ χαρασσομένη λέξις ἦνοιγε πληγὴν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ δυστυχούς.

Ἐννόησα ἐπὶ τέλους διατί κρύπτεσαι· φοβεῖσαι νὰ μὴ σὲ ἐννοήσωσιν. Ὑπέφερα πολὺ καὶ οὔτε δύνασαι νὰ φαντασθῇς τί ἀγωνίας ὑπέστην, πρὶν ἀνακαλύψω τὰ ἔχνη σου. Ἀφ' οὗτου, ἔφυγες οὐδὲμία ἄλλη σκέψις μὲ ἀπησχόλησεν. Μετὰ πολλὰς προσπάθειας, σὲ ἀνεκάλυφα καὶ χάριν ἀληθείας ὁμολογῶ, ὅτι ἐχάρην πολὺ, σκεπτόμενος, ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ σ' ἐπανεβλεπον. Εἶθε νὰ μὴ τὸ κατώρθουν καὶ νὰ μὴ εὗρισκον τὴν ὁδόν! Χθὲς μόνον τὴν δεκάτην ὥραν ἔμαθον τὴν διαμονὴν σου, καὶ ἔτρεξα ἀμέσως. Ὁ ἀγαθὸς μου δαίμων μὲ ὤθει, ἵνα θεραπευθῶ ἀπὸ τὸν ἀνόητον αὐτὸν ἔρωτα. Τὸ ὄνειρόν μου διελύθη! Δὲν ἔζων παρὰ διὰ νὰ σκέπτωμαι σέ. Πολλάκις κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας ἀπεθαύμαζα τὴν εἰκόνα, τὴν ὁποίαν ἄλλοτε μοι ἔδωκες, καὶ τὴν ὁποίαν ἐφύλαττον ὡς ἱερὸν λείψανον τὸ ὁποῖον καὶ μεθ' ὅσα συνέβησαν περιέκλειεν ὅ,τι προσφιλέστερον ἐν τῷ κόσμῳ ὑπῆρχεν. Ναι, προσφιλέστερον καὶ τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου, καὶ, ἐρυθριῶ ὁμολογῶν τοῦτο, ἱερώτερον καὶ αὐτῆς τῆς μνήμης τῆς μητρὸς μου! Τί εἶδον; Ἦτο ἐκεῖ πλησίον σου ὁ ἀθλιός, ὅστις σὲ κατέστρεψεν, ὁ ἀνθρώπος εἰς τὸν ὁποῖον ὀφείλω δύο ἐτῶν φοβερὰν βάσανον. Εἶχον τὴν ἀνοησίαν νὰ τὸ πιστεύσω ὅτι σὲ ἐβίασε, διότι παρακολουθῶν τὰ βήματά σου, σὲ εἶδα τὴν ἐσπέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὑπῆγες εἰς τοῦ Σίμωνος νὰ τοὺς ἀποχαιρετίσης, καὶ ὑπὸ τοῦ ἀνοήτου ἔρωτος, ὑπὸ τοῦ ὁποῖου κατηγρόμην ὠρμηθεῖς, προσεκόλλησα τὸ οὖς εἰς τὸ παράθυρόν των καὶ τὰ ἤκουσα ὅλα. Ὁ καθείς ἤθελε πλανηθῇ ἐκ τῆς ἐκφράσεως τοῦ πόνου ἐκείνου καὶ τῶν δακρύων, τὰ ὁποῖα ἔχυνες. Καὶ ἡ φωνὴ καὶ τὰ δάκρυά σου ἦσαν ἀπατηλὰ, καθὼς ἀπατᾷ καὶ ἡ γλυκεῖα μορφή σου.

Ἦν νύκτα αὐτὴν ἔμαθον, εἶδον τὰ πάντα! Χαῖρε, Σολάνζη, κόρη ἀπωλείας, κόρη πωληθείσας! Θὰ σχίσω τὴν εἰκόνα σου, τὸ ἱερὸν αὐτὸ λείψανον! Ὁ κατὰπατήσω! Δὲν εἰσεύρω ἂν σ' ἀγαπᾷ ἀκόμη, ἀλλὰ θὰ σὲ ἀποσπᾷ ἀπὸ τὴν ἀνανδρὸν αὐτὴν καρδίαν καὶ θὰ σὲ ρίψω μακρὰν. Χαῖρε.»

«Ρωμαῖος Τρεμόρ.»

Ἡ γραφὴς ἔτριζεν ἐπὶ τοῦ χαρτοῦ. Ὅτε ἐτελείωσε τὴν ἐπιστολὴν, ἐστήριξε τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν. Τὴν εἰκόνα τῆς Σολάνζης εἶχεν ἀπέναντί του.

Τεταραγμένος ἐκ τῆς μανίας τῆς νυκτὸς ἐκείνης, καταβεβλημένος ἐκ τῆς ἐκρόξεως τῆς ὀργῆς του, ἀπεθαύμαζε τὴν μειδίωσαν καὶ ἡδέϊαν μορφήν τῆς δυστυχούς κόρης.

Καὶ μεθ' ὅλα ταῦτα οἱ δισταγμοὶ δὲν τὸν ἐγκατέλειπον.

Ἦτο δυνατὸν οἱ ὥραῖοι καὶ εἰλικρινεῖς ἐκεῖνοι ὀφθαλμοί, οἵτινες τὸν ἠτένιζον ἄλλοτε τόσῳ τρυφερῶς, ὑπὸ τὰ φυλλώματα τοῦ Σεβάν, νὰ τὸν ἠπάτων;

Καὶ αἱ δειλαὶ ἐκεῖναι θλίψεις τῆς χειρὸς του, αἱ γλυκεῖαι ἐκεῖναι προφερόμεναι φράσεις εὐχαριστήσεως καὶ εὐδαιμονίας περὶ τοῦ μετρίου μέλλοντος, ὅπερ τῇ προσέφερον, ἦσαν ψευδεῖς ἐπίσης;

Καὶ τὰ μόλις κρατούμενα δάκρυά του, ἔρρεον διὰ τῶν δακτύλων του.

Συντετριμμένος, ἀποθεαρρυσμένος, προσηλοῦτο ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας ἐκείνης, τῆς τόσῳ βαθέως ἐγκεχαρμένης ἐν τῇ καρδίᾳ του, τῆς κόμης ἐκείνης, ἣν πολλάκις ἤγγισε διὰ τῶν χειλέων του εἰς τὰς πεδιάδας καὶ τὰ δάση τοῦ Σεβάν!

Αἶφνης ἐλαφρὸς θόρυβος τὸν ἀπέσπασε τῆς ὀδυνηρᾶς ἐκείνης καταστάσεως.

— Τί κάμνεις ἐκεῖ; τὸν ἠρώτησεν ὁ Ἰωάννης, ὅστις ἀνεγερθεὶς ἐπὶ τῆς κλίνης τὸν παρετήρει.

— Ἀλλά...

— Δυστυχῆ, δὲν κοιμάσαι λοιπὸν πλέον; Ὁ Ρωμαῖος ἐψιθύρισεν ἐν ταραχῇ λέξεις τινάς, καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα ὅπως ἀποκρύψῃ τὴν εἰκόνα τῆς Σολάνζης.

— Μὴ τὴν κρύβεις, εἶπεν ὁ Ἰωάννης, σὲ βλέπω ἀπὸ πολὺν ὥρα. Ἐστὶ θὰ τρελάθῃς, ἢ θὰ κάμῃς καμμία ἄλλη ἀνοησίαν. Σοῦ τὸ ξαναλέγω: Πάρε τὴν.

— Ποτέ! εἶπε μετὰ σταθερότητος ὁ Ρωμαῖος.

— Τότε πάρε μὴ ἀλλή!

— Ἰσως. Θὰ ἰδῶ...

Ὁ Ἰωάννης Τρεμόρ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν. Ἐδυσπίσται. Εἶχε δίκαιον.

Ἡ ἡμέρα ἤρχισε νὰ ὑποφώσῃ.

Οἱ δύο ἀδελφοὶ ἤκουον ὁμιλοῦντα τὸν Βρισέ, εἰς τὴν κάτω αἴθουσαν. Ἦνοιγε τὸ κατὰστημα διὰ τοὺς πρωινούς διαβάτας. Ὁ Βρισέ ἦτο ἀκαταπόνητος. Ἦθελε νὰ πλουτίσῃ, ὄχι χάριν αὐτοῦ, ἀλλὰ διὰ τὴν Σωσάννην· καὶ ἂν ὁ ἥλιος οὐδέποτε ἔδυεν, ὅπως εἰς τοὺς πόλους, δὲν θὰ παρπονέετο.

[Ἐπεται συνέχεια.]

*Κ.